

IKAR

OMAMNÁ PRÍŤAŽLIVOSŤ

VŽDY SI VEZME, ČO CHCE

LINNEA MAY

LINNEA MAY

OMAMNÁ
PRÍŤAŽLIVOSŤ

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Linnea May
VIOLENT DESIRES

Copyright © 2017. VIOLENT DESIRES by Linnea May

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Translation © 2023 by Miriam Ghaniová

Cover design © Letitia Hasser

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9150-8

*Zaslúžim si veci,
ktoré ma napokon zničia.*

Sylvia Plathová

Prológ

RUBY

Nemalo by ma to baviť.

Prečo dovoľujem, aby ma potešenie presvedčilo ignorovať zjavné nebezpečenstvo, ktoré mi hrozí?

Nemôžem si však pomôcť. Som omámená, mozog mi pláva v kaluži blaženosti, keď sa mu poddávam.

Zápästia mám pripútané k stojanu, zrak mi zahaľuje páska cez oči a vnútro sa mi chveje od ohromujúceho vyvrcholenia. Cítim, ako mi jeho semeno steká po vnútornej strane stehien, a on ma stále pevne drží za boky. Znovu zastonám, keď mi hrubo zaryje prsty do tela, priťahne si ma bližšie k sebe a tvrdo zaútočí na moje pery.

„Nie,“ vydýchnem neisto, ale môj protest nie je úprimný.

„Áno,“ namieta.

Ako môže byť stále taký tvrdý? Práve sa urobil. Oba ja sme dosiahli vrchol v spoločnom vytržení, naše stony sa spojili do blaženej symfónie násilnej telesnej potreby. So zúrivou naliehavosťou do mňa vytrvalo prirážal. Kľče môjho vyvrcholenia ho v priebehu chvíle priviedli na

pokraj. A predsa sme tu, stále pokračujeme, neprestajne sa párimo, akoby nebolo zajtrajška.

A pre mňa možno ani nebude.

Stratila som sa v hmlistej a mätúcej hmle agónie a vzrušenia, zvierajúc okolo neho svaly, akoby som sa mu snažila zabrániť, aby ma opustil. Ale on nikam neodchádza. Nikdy neodíde. Je tu so mnou po celý čas, sotva mi dá okamih a priestor nadýchnuť sa bez jeho prítomnosti. Obral ma o slobodu, odlúpol každú ochrannú vrstvu, odhalil všetko, čo som, a prinútil ma čeliť sebe samej, svojmu pravému ja, osobe, ktorej som sa vždy bála.

A ja ho smiem za to milovať.

Ako však môžete milovať človeka, ktorý vás uniesol? Muža, ktorý sa vás zmocnil a pripravil vás o všetko, čím ste kedysi boli?

Vnútil sa mi, no nikdy si nevzal nič, čoho by som sa dobrovoľne nevzdala. Práve naopak, utiahol opraty a prinútil ma uvedomiť si, že nie som pripravená na veci, po ktorých som túžila.

Pohlucujeme sa navzájom, živíme sa telom a myslou toho druhého a zanedbávame realitu mimo tohto priestoru. Táto miestnosť bola posledných pár týždňov mojím väzením. Mala by som ňou pohrdať, no nemôžem. Stratila som tu príliš veľa, ale získala oveľa viac.

Slzy bolesti sa mi vytrvalo kotúlajú po lícach, lebo si uvedomím, že zo mňa doluje ďalšie vyvrcholenie.

„Nie, nie, nie,“ zúfalo kňučím a usilujem sa opovrhnuť teplým pulzovaním, ktoré sa šíri celým mojím vnút-

rom, otupuje mi myseľ a povznáša telo na nepredstaviteľnú úroveň.

Nesmiem sa už znova urobiť. Nemôžem.

A predsa sa to stane.

Potom sa nakloní dopredu, spustí jednu ruku z mojich bokov, aby sa mi dostal pod brucho. Pohladí môj pahorok a dotkne sa navretého miesta priamo nad mojím prirodzením.

„Áno, moja hračka.“

Jeho pery sa dotýkajú mojich uší, horúci dych mi doslova steká po pokožke v rytme jeho dráždivých extatických pohybov.

„Urob sa.“

Len čo mi v ušiach zaznie jeho príkaz, moje telo ochromí ďalšia vzrušujúca sila.

Nemala by som to milovať. Nemala by som milovať ani jeho. Nie je tým, za koho som ho považovala.

Je nebezpečný.

Teraz to už viem.

Pochopila som, že sa stala strašná chyba.

Viem, že môj život je v nebezpečenstve.

A nedokážem urobiť absolútne nič, aby som unikla.

Nič.

1

RUBY

Žiarlivosť. Zvykla som si na ňu.

Spôsob, akým sa na mňa to dievča pozerá a cerí zuby, keď si ma premeriava prižmúrenými očami. Už som to všetko videla.

Dokonca sa ani neodvráti, ako by to urobila väčšina ľudí, keď ju pristihnem, ako na mňa hľadí. Nenávidí ma a je jej jedno, či o to viem.

Nikdy predtým sme sa nestretli ani sme neprehodili jediné slovo, ale táto žena na druhej strane baru predpokladá, že o mne odhalila všetko. Myslí si, že vie dosť, aby ma nenávidela napriek zjavnej podobnosti, ktorá medzi nami existuje.

Do tohto ošumelého a pochybného baru sme obe luxusne oblečené a obe sedíme samy na opačných koncoch pultu, obklopené mužmi, ktorí sa nijako nesnažia zakryť, že nás vyzliekajú očami. Ona nemá taký výrazný mejkap ako ja, no napriek tomu vyniká v profesionálne pôsobiacom biznis kostýme s lesklými podpätkami a dokonalým účesom.

Na prvý pohľad by sme mohli vyzerat' ako dvojičky, ale obe vieme, že sa na seba vôbec nepodobáme.

Na rozdiel odo mňa z nej nevyžaruje erotika. Chýbajú jej umelé riasy a prsia, falošný úsmev, čo ma robí neodolateľnou pre väčšinu mužov. A práve preto ma nenávidí.

Chápem to, naozaj tomu rozumiem.

Aby som bola úprimná, keď som sa dnes ráno pozrela do zrkadla, až tak veľmi som nebola spokojná. V týchto dňoch som len odrazom seba samej, odrazom jedinej mojej stránky.

Tej, s ktorou sa nedokážem zmieriť.

Ruby Red je prvotriedna eskortka. Dievča na zavolanie.

Platia ma, aby som uspokojovala nechutne bohatých a odporne zvrhlých mužov. Chlapov, ktorí majú nielen tie najtemnejšie a najnespútanejšie túžby, ale aj bohatstvo, aby mohli platiť štedré sumy za splnenie každej z nich. Veľmi veľkorysé sumy.

Túto prácu som začala robiť zo zúfalstva, ale pokračovala som v nej, aby som naplnila svoju hlboko zakorenú potrebu. Nie iba finančnú. Skutočnú nevyhnutnosť, ako je potreba vzduchu na dýchanie, vody na pitie, jedla na jedenie, všetkého, čo je potrebné na prežitie.

Neviem, kedy sa to stalo, ale nastal okamih, keď sa čosi zmenilo. Ja som sa zmenila.

Čosi sa vo mne zlomilo.

A niečo iné zasa ožilo.

Neviem, ktorá z týchto dvoch vecí je skutočnejšia, pretože sú rovnako dominantné.

Uvedomila som si, že po tom prahnem. Chcem sa cítiť ako majetok, ako hračka. Potrebujem, aby ma niekto využíval a trestal; vyhovuje mi cítiť bolesť, byť odmenená a vidieť ich nenásytný výraz, keď si ma berú, lebo vedia, že mi môžu urobiť takmer čokoľvek bez ohľadu na moje pocity.

Tomu som sa upísala a srdce sa mi zakaždým rozbúši vzrušením, keď sa mám stretnúť s novým klientom. Nikdy by som to nikomu otvorene nepriznala, ale milujem to, čo robím.

Zároveň to však nenávidím, pretože viem, že je nesprávne milovať niečo také. Nijaký zdravý a normálny človek by takýto životný štýl nevelebil.

Lenže ja nie som jedna z nich.

Dám si ďalší dúšok lacného bourbonu a všimnem si, že dievča na druhej strane baru robí to isté. Začína ma čertovsky žrať, že na mňa stále pozerá. Kiežby som mala odvahu jednoducho tam ísť a vynadať jej, vyrozprávať svoj príbeh a povedať, že by sa mala pozorne pozrieť do zrkadla, než začne súdiť iných.

Ale pochopila by vôbec, čo sa jej snažím naznačiť? Ona si už o mne vytvorila svoj názor. Vidí len hlúpu blondínu s umelými riasami, nechtami a prsiami, perami natretými žiarivo červenou farbou, ktorá ladí s kožuchom. Vyzlečiem si ho. Nie je ani štýlový, ani elegantný, ale bez neho sa cítim nahá. Je súčasťou mojej identity, mojím podpisom a chráni ma pred chladom tých, ktorí ma odsudzujú, ako to odmerané dievča sediace oproti mne.

Maska je niečo iné. Čierna látka ležiaca na barovom pulte predou mnou by mi mala zakrývať tvár. To si vyžiadal klient, lebo ju nechce vidieť, kým sa ma nedotkne.

Uvažujem, kedy sa to stane.

Čakám, že ma unesie.

Musí to vyzeráť čo najreálnejšie.

Od začiatku som vedela, že tento nový klient je výnimočný nielen vďaka svojim špecifickým požiadavkám a sume peňazí, ktorú bol ochotný zaplatiť. Vlastne som sa o ňom dozvedela skôr ako on o mne, úplne náhodou. Počula som, ako sa naša madam, slečna Barryová, zverila inému dievčaťu, že hľadá niekoho, kto je ochotný celkom sa odovzdať klientovi na tridsaťdeväť dní, nechať sa uniesť, zavrieť a zbaviť akýchkoľvek práv alebo spôsobiť, ako zmluvu negovať, keď s tým bude súhlasiť.

Zaujalo ma to. Veľmi.

Urobila som veľa odporných vecí. Predávala som sa mužom, ktorí ma zväzovali na celé hodiny, vynucovali si zo mňa orgazmus za orgazmom alebo mi ho za trest odopierali. Slúžila som, uspokojovala som, podriaďovala som sa najtemnejším túžbam – ale vždy som chcela viac. S každým novým klientom som dúfala v niečo hlbšie, také silné a mocné, že by ma to mohlo zničiť. Potrebujem výzvu. Chcem sa báť, byť niekomu vydaná na milosť a nemilosť. Túžim sa celá odovzdať mužovi bez toho, aby som vedela, čo sa nakoniec stane. Prahmem vidieť, aké to je úplne sa odovzdať.

A čo je lepší spôsob, ako to zistiť, než bezpečné prostredie chránené zmluvou agentúry s jej klientmi? Toto

nastavenie je dokonalé. Zdá sa, že je blízko k realite, ale bez očividného nebezpečenstva.

Požiadala som teda slečnu Barryovú, aby klientovi ponúkla moju vizitku, no odmietla ma.

„Ryšavú odmieta, chce blondínku.“

Srdce sa mi rozbúchalo. Jasné ryšavé vlasy boli vždy mojím veľkým predajným artiklom. Množstvo mužov sa takmer zblázni, keď sa stretnú s pravou ryšavkou. Sme vzácne a výnimočné, máme povest' ohnivých a ťažko skrotiteľných žien.

A on nechce o mne ani uvažovať pre moju farbu vlasov?

Kašlem na to.

Bez rozmýšľania som si prefarbila vlasy a zjavila som sa v agentúre pred slečnou Barryovou. Predviedla som jej svoj nový účes, na čo sa zasmiala a súhlasila, že moju zložku zaradí medzi ostatné.

To bolo všetko.

Vybral si ma. Podpísala som zmluvu o únose. Znamenal prvý krok v dohode, že sa stanem jeho na tridsaťdeväť dní, nech sa deje čokoľvek. Pokyny boli konkrétne a prísne: musím si zakryť tvár čiernou maskou zakaždým, keď vyjdem z domu, mám povinnosť urobiť to v rovnakom niekoľkohodinovom časovom rozmedzí každý deň počas nasledujúceho týždňa, aby mal čas zistiť moje zvyky. Únos má vyzeráť čo najrealnejšie – pre neho aj pre mňa. Viem, že ma posledných pár dní sledoval a čoskoro ma chytí, ale neviem presne kedy.

Čas sa kráti. Päť dní, píše sa v zmluve. Dnes je štvrtý deň.

Od začiatku odpočítavania som nervózna, neviem, kedy, kde a ako na mňa zaútočí. Dodržiavala som pravidlá, každý deň som strávila vonku presne určený čas, nikdy ani o minútu dlhšie, ako sa dohodlo v zmluve. Nemôže vniknúť do môjho domu, ale to mi nebránilo v noci ležať a vnímať v hrudi srdce nezmyselne búšiace od strachu a očakávania. Už niekoľko dní som sa poriadne nevypala, ledva som sa najedla a začala som viac piť, aby som si upokojila nervy.

Toto nie je moja časť mesta, presne to je dôvod, prečo som si na strávenie večera vybrala túto pochybnú putiku. Hádzem do seba jeden lacný bourbon za druhým, kým sa nezačnem cítiť uvoľnene, dostatočne upokojená, aby som sa vrátila von, a príliš otupená, aby som sa zbláznila od strachu, že ma niekto chytí. Vždy som bola nočná sova, takže pre mňa nie je nič nezvyčajné pohybovať sa vonku neskoro v noci. Oveľa väčší strach by som mala, keby ma chytili za jasného denného svetla, nech to znie akokoľvek šialene.

Je takmer poľnoc. Alkohol mi zahmlieva zmysly, no sklúznem z barovej stoličky, aby som rýchlo zašla na toaletu, než sa vydám do noci. Zámerne ignorujem dievča s chladným výrazom, ktoré stále sedí na druhej strane baru. Cítim na sebe jej oči, keď mierim ku krátkej chodbičke vedúcej na toaletu. Ak neprestane s tými nenávisťnými pohľadmi, možno jej budem musieť v záujme vlastného sebavedomia vynadať.

Nohy sa mi trasú a hlava akoby sa mi krútila dokola. Umývam si ruky, opriem sa o pult a prezerám si svoj odraz v zrkadle. Stále vyzerám dosť dobre. Nikdy si nezvyknem na odfarbené blond pramene, čo mi lemujú namaľovanú tvár, ale farba čoskoro zmizne.

„Tridsaťdeväť dní,“ zašepkám svojmu odrazu. Dievča, ktoré sa na mňa pozerá v zrkadle, je silné, odhodlané – a na smrť vystrašené. Svoje rozhodnutie neľutujem. Zatiaľ. Ak si ma raz vezme, na ľútosť nezostane čas.

Už len pár hodín. Najhoršie je čakanie, ten nepríjemný pocit, čo príde, tá neistota...

Zhlboka sa nadýchnem a potom so vztýčenou hlavou a vzpriamene vykročím z toalety.

Okamžite si všimnem, že tá odsudzujúca žena je preč.

A môj červený kožuch takisto.

2

LORAN

Tentoraz zachádzam príďaleko.

Viem, že by som nemal chcieť, čo žiadam, uvedomujem si, že by som nemal myslieť na to, čo sa mi preháňa hlavou. Je jasné, že by som nemal konať podľa tejto odpornej myšlienky.

A uznávam, že by som mal skončiť s jej sledovaním.

Pred niekoľkými dňami mi padla do oka a nechtiac ma priviedla na lov, ktorý som nečakal.

Tá žena mi však nedala na výber.

Páči sa mi. Chcem ju celú len pre seba.

Nikdy som nevidel ženu chodiť po uliciach tak ako ju v posledných dňoch. Tvár má vždy zakrytú čiernou maskou, vidno len oči a pery. Tie šťavnaté pery má vždy namaľované jasnočervenou farbou, ktorá ladí s čudne extravagantným kožuchom, ktorý stále nosí. Vyniká toľkými spôsobmi: maskou, kabátom, vysokými podpätkami a hriešne krátkou sukňou, ktorá jej zvodne vykúka spod lemu kožucha. Vyžaruje z nej sex a neprekvapilo by ma, keby som zistil, že je dievča na

zavolanie, eskort na tej najvyššej úrovni. Absolútne jedinečná.

Kto však chodí po vonku a vyzerá takto? Prečo som ju nikdy s nikým nevidel? Vždy je sama, náhlivo sa preháňa po uliciach, vrhá pohľady dozadu, akoby vedela, že ju niekto sleduje. Je zázrak, že si ma nevšimla, veď som jej bol v päťách tri dni.

Neplánoval som to. Priznávam, chvíľu som sa s tou myšlienkou pohrával a vedel som, že to nakoniec urobím. Nutkanie v posledných mesiacoch čoraz viac silnie.

Nápad uniesť ženu a urobiť ju skutočne iba mojou. Akási potreba dokázať svojej rodine, že má pravdu, stať sa zločincem, za ktorého ma vždy považovali.

Spravil som ženám niekoľko dosť odporných vecí. Lámal som srdcia zľava i sprava, drvil kožu, ale nikdy nie kosti, ničil vôľu, dokonca som rozdrobil celú osobnosť, identitu. Ublížil som im fyzicky aj emocionálne, no ani raz ma nezaujímalo, čo sa s nimi stane, keď odídu. Viaceré boli šťastné, že som ich oslobodil, iné boli potom natoľko skazené, že sa mi bez hanby vešali okolo nôh, keď som ich odstrčil. Niektorým som platil, aby so mnou trávili čas, ďalším nie. Moje bohatstvo mi poskytuje luxus porušovať pravidlá a tvoriť si svoje vlastné, mohol som si vyberať tie najlepšie z najlepších, jednu krásnu a odvážnu ženu za druhou.

Existuje však jedna očividná vec, ktorú si za peniaze nekúpim. Bez ohľadu na to, ako dobre to tie ženy hrajú alebo aké sú pekné, nijaké množstvo peňazí to nedokáže urobiť ozajstným. Skutočné zmocnenie sa ženy proti jej

vôli sa nedá predstierať, aj keby sa snažila akokoľvek. Dalo by sa povedať, že sa znižujem na najnižšiu úroveň spodiny, ale ja si myslím opak. Cítim sa oslobodený, ležtam v endorfínovom opojení, aké som už dlho nezažil.

Sedím za volantom svojho čierneho Cadillacu a pazerám na tú istú búdu, ošarpaný bar, na ktorý sa dívam dennodenne v rovnakom čase už niekoľko dní. Chodí sem každý večer, zakaždým v tú istú hodinu, vždy nalíčená tak, aby vyzerala ako dokonalá bábika. Tvár ukrýva za maskou, ale len dovtedy, kým nevstúpi dovnútra. Vtedy si ju zloží, sotva si sadne za barový pult, a nasadí si ju tesne pred odchodom. Každý večer dodržiava zaužívaný rituál. Viem to, lebo ju pozorujem vždy zvonka, uvedomujem si totiž – rovnako ako ona –, že by som vnútri vyčnieval z davu, a nechcem na seba upozorňovať.

Nikto nesmie vedieť, že som tu. Najmä nie ona.

Dočerta, aký je jej príbeh? Prečo sa kade-tade poneviera a vyzerá takto? Z akého dôvodu sa skrýva za maskou? Oblieka sa ako prvotriedne dievča na zavolanie len preto, aby sa zdržiavala práve tu? Kým je?

Toľko otázok a každá z nich ma privádza do šialenstva.

Srdce mi doslova poskočilo, keď som ju uvidel prvýkrát. Bola to číra náhoda a takmer sa prikláňam k názoru nazvať to osudom. Neviem, prečo som sa rozhodol porušiť rutinu. Cestou domov som zabočil do inej ulice, pretože som potreboval vidieť niečo nové, čosi odlišné, aby som si vyčistil hlavu a zorientoval sa, než vyrazím